

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/1323 - 1/2013.</u>	
Érkezett: <u>2013 SZEPT 05.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda: <u>P-1</u>
Melléklet: <u>1</u> db	

kezelőiroda beadvány!

Budapest, 2013. szeptember 5.

Tárgy: Alkotmányjogi panasz kiegészítés

Ügyszám: IV.1323/2013

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] a továbbiakban úgyis, mint „Indítványozó”) alul jegyzett és csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm a [REDACTED] útján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15. Kpk. 45.370/2013/5. számú végzése ellen az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján 2013. július 22-én postai úton előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványt („Alapindítvány”) a jelen beadványban foglaltak szerint egészítem ki.

Ügyrendi kiegészítések

Az Alkotmánybíróság kezelőirodájától ma kaptuk meg a telefonos tájékoztatást, hogy az Alapbeadványt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság felterjesztette az Alkotmánybíróság részére, így már ismert az ügyszám, és elő tudjuk terjeszteni ezen kiegészítő beadványunkat is.

Csatoljuk továbbá Indítványtevő jogi képviselő részére adott 2013. június 4-én kelt meghatalmazását, amely szövegszerűen is megemlíti, hogy a meghatalmazás az Alkotmánybíróság előtti eljárásra szól.

Érdemi kiegészítések:

I.

Indítványozó tisztában van azzal, hogy az Alkotmánybíróság nem ténybíróság. Az előző beadványban azonban a T. Alkotmánybíróság idejét kímélendően leírtuk az ügy történetét és az egyes kapcsolódó hatósági és bíróság eljárások lefolytatásával kapcsolatos legfontosabb információkat, és rávilágítottunk ezen eljárások során elkövetett tételes jogszabálysértésekre, és jogszabályi anomáliákra, amelyek alkotmányjogi panaszunk kiindulópontját képezik.

Korábbi beadványunknak minden részét fenntartjuk, jelen „önkéntes hiánypótlás” keretében, azonban további kiegészítéseket teszünk.

Hiánypótlásunkban a korábbi AB döntésekre figyelemmel, néhány, kizárólag alkotmányjogi és alkotmánybírósági eljárásjogi kérdés körében panaszunkat külön hiánypótlási felhívás nélkül az alábbiak szerint egészítjük ki.

Kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság mind Alapbeadványunkat, mind jelen kiegészítő beadványt tekintse az alkotmányjogi panasz részének, s azokat egy ügy keretében, együttesen kezelje és bírálja el.

h

II.

Anyagi jogi kiegészítések

A) Az Alaptörvény P.) cikke

(Hivatkozva az Alapindítványban is.)

1. Az Alkotmánybíróság az **Alaptörvény P.)** cikkére, illetve korábban az Alkotmányban azzal rokon jellegű (környezeti) védelmi klauzulára vonatkozó álláspontot építészeti kérdésekben és a nemzeti örökség, valamint műemlékvédelem körében tudomásunk szerint még nem fejtett ki.

Ismertek előttünk az épített környezetre vonatkozó AB döntések, ám azoknak elsődlegesen az önkormányzatisághoz való jog tekintetében volt alapjogi vetületük, ezért azokra itt nem hivatkozunk.

2. **A harmadik generációs jogok** közül az **egészséges környezethez való jogra** vonatkozó döntések elvi tételeinek egy részét azonban erre az ügyre vonatkozóan is irányadónak tarjuk.

Figyelemmel az alkotmánybírósági döntések alkalmazhatóságát érintő IV. Alaptörvény módosításra, figyelemmel továbbá az Alkotmány és az Alaptörvény értelmezésével kapcsolatos **kontinuitásra** („kontinuitás”) vonatkozó 22/2012 (V. 11.) AB határozatban foglaltakra, amelyet a IV. Alaptörvény módosítás annak időbeli hatálya folytán nem érintett, **indítványozzuk, hogy a T. Alkotmánybíróság a harmadik generációs jogokra vonatkozó korábbi döntéseinek elvi alapjait kövesse kérelmünk elbírálásakor.**

3. Ennek keretében az alábbi releváns döntésekre hivatkozunk:

a) A 996/G/1990. AB határozat

A fenti határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette:

„Az is megállapítható, hogy az állam kötelességeinek magukban kell foglalniuk az élet természeti alapjainak védelmét, ki kell terjedniük a véges javakkal való gazdálkodás intézményeinek kiépítésére, a környezettel kapcsolatos információhoz jutás és az érintetteknek a döntések előkészítésében való részvétele biztosítására.”

Jelen ügyre vonatkoztatva: Az Alaptörvény P) cikke szerinti védelem alá esik Indítványtevő fentiek szerinti joga, hiszen a nemzeti örökség részét képezi az **építészeti örökség is**, mivel az szintúgy a **véges javak kategóriájába tartozik**, azzal a fontos kiegészítéssel, hogy az építészeti emlékek megsemmisülése **pótolhatatlan**.

b) A 28/1994. (V. 20.) AB határozat

Igen fontos a fenti határozat azon megállapítása, hogy:

*„a környezethez való jog (...) nem is pusztán alkotmányos feladat vagy államcél, amelynek megvalósítási eszközeit az állam szabadon választhatja meg. (...) Elsősorban önállósult és önmagában vett **intézményvédelem**, azaz olyan sajátos alapjog, amelynek az objektív, intézményvédelmi oldala túlnyomó és meghatározó. (...) E jog sajátosságai folytán mindazokat a feladatokat, amelyeket másutt **alanyi jogok védelmével teljesít az állam, itt törvényi és szervezeti garanciák nyújtásával kell ellátnia.**”*

Jelen ügyre vonatkoztatva: A mindenki által élvezhető kulturális, s mint jelen esetben is, nem csupán a nemzeti, hanem az egyetemes világörökség részét képező épített környezet javairól való gondoskodás **állami garanciákat igényel. Ennek a garanciának ki kell terjednie arra is,**

hogy az állam szervei, az örökségvédelem érvényesítésével felruházott hatóságok hatékony eszközöket kapjanak az intézményvédelmi kötelezettség napi gyakorlatban való biztosításához, és a kapott jogosítványokat gyakorolják is jogszerű és megalapozott határozatok meghozatala útján.

c) A 27/1995. (V. 15.), 27/1995. (V. 25.), 48/1997. (X. 6.) és a 48/1998. (X. 23.) AB határozatok

Ezen határozatokban az Alkotmánybíróság eljutott a környezethez való jog alapjogként való elismeréséig, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alapjogi teszt szerinti mérce – ha sajátos formában is – ezen joggal kapcsolatban is alkalmazandó.

Tehát a környezettel kapcsolatos jog bármilyen esetleges korlátozás csak akkor jogszerű, ha az elkerülhetetlen más alapjog vagy alkotmányos érték érvényre juttatásához, és a korlátozás mértékének az elérni kívánt céllal arányosnak kell lennie.

Jelen ügyre vonatkoztatva: A természeti kincsek, a nemzeti közös örökség védelme, illetőleg az ahhoz kapcsolódó jogok csak akkor korlátozhatók, ha azok korlátozását más alapjog biztosítása érdekében szükséges. Nem engedheti meg az állam, hogy a kulturális örökség tárgyaiban magánfelek üzleti szempontjai alapján végleges és helyrehozhatatlan károk keletkezzenek.

4. A felhívott Alaptörvényi rendelkezés a nemzeti kulturális örökséget, mint egységes egészet helyezi védelem alá. A kulturális örökség része nem csupán önmagában egy adott épület, létesítmény, hanem – a vonatkozó szabályozás és a nemzetközi építési gyakorlat szerint – a rendeltetésszerűen összetartozó épületegyüttesek külön is ebbe a kategóriába tartoznak a kiemelkedő jelentőségű történeti, művészeti, tudományos és műszaki emlékek is alkotórészeikkel és tartozékukkal belső területtel együtt, ha abban hazánk múltja, a közösségi hovatartozás-tudat fejeződik ki.

A műemléki jelentőségű területen (jellegzetes történelmileg kialakult településszerkezetek, beépítési módokkal, összképpel, tájkapcsolattal) még akkor sem lehet az e jelentőséget lerontó beavatkozást végezni, ha a konkrét épület nem műemlék. A világörökségi terület eleve feltételez egy összefüggő védett területet, amelyen vannak műemlék-épületek és a műemlék épületek műemléki környezetét biztosító, de önálló műemléki védettség alatt nem álló épülete is.

Ezek az épületek a felhívott alaptörvényi rendelkezések folytán együttesen és külön-külön is alkotmányos védelem alá esnek.

5. Összegzés: Jelen esetben egy – sem nem elkerülhetetlen, sem nem szükségszerű, sem helyhez nem kötött – egyszeri üzleti beruházással kapcsolatos sorozatos téves, a tételes jognak sem megfelelő hatósági és bírósági eljárások folytán az állam, hatóságai és bíróságai révén hozzájárult a nemzeti örökség végleges csorbításához, s az Indítványozó ezzel alapjogi sérelmet szenvedett.

d) „A kellő súlyú kérdés” meglétének igazolása

Kifejezetten utalunk rá, hogy – mivel az alkotmányjogi panasz „befogadhatóságának” feltétele az is, hogy az indítvány alapja megfelelő súlyú kérdés legyen – az indítványozó személyes sérelmén túl, a jelen ügyben tanúsított hatósági és bírósági eljárások felelőtlensége folytán a nemzeti és a világörökség védelme tart igényt alkotmányossági védelemre. Ezt nem lehet nem kellő súlyú alkotmányossági alapnak tekinteni. Ebben az esetben az Alkotmánybíróság valóban az utolsó lehetséges fórum, ahol legalább részben visszafordítható a folyamat, tekintve, hogy ebben az esetben a magánszemélyek teljes negálásban részesültek és a sajtó közbenjárására sem bizonyult hatékonyak. (Lásd: Heti Válasz csatolt cikkei.)

A Hercegrímás utca 5 szám alatti épület a klasszicista építész életműremekébe tartozó Pollack épület, s mint ilyen, a műemlékvédelemtől függetlenül is a nemzeti kulturális örökség része.

Erről hatósági és **jogszabályi döntés** van, a vonatkozó rendeletek szerint. Ugyanakkor ez az egész terület lényegében a teljes [REDAKT] utca és a Bazilika környéke **a világörökség része**, az alapsérelmet (lényegében megsemmisülést szenvedett) ingatlanal és az **indítványozó ingatlanával együtt**.

Ebben a körben előadjuk, hogy a József nádor alapította Szépészeti Bizottmány elnökeként a Pollack irányította belvárosi összkép kialakítása a reformkorban is szinte egyedülálló volt Európában, s az államnak **ma is komoly idegenforgalmi bevételt** jelent; meghatározó turisztikai látványosság, amelyre az utazási irodák díjtételben is megnyilvánuló önálló részprogramokat szerveznek. Az Indítványtevő is mint svéd állampolgár éppen azért fektetett be több tízmillió forintnak megfelelő eurót Magyarországon, amikor is tárgyi lakását megvette, mert ezt a páratlan környezetet kívánta élvezni.

Egy meghatározott épület „elvesztése” **értékcsökkentő módon megtöri azt a történelmi, világhírű belvárosi ívet**, amely az Almássy palotától (Szép u. 6), a Deák téri evangélikus templomtól, a szóban forgó Hercegprímás utcai épületen, valamint a Horváth-házon (Kossuth Lajos u. 3), a Wurm házon (Dorottya utca 6) át a Festetics palotáig (Zrínyi u.10.) húzódik, amely a háborús pusztításokat is túlélte. Ezen felül az Indítványtevő által sérelmezett beavatkozás önállóan is érinti a Pollack féle nemzeti örökséget. A Sándor palota, a Ludovika Akadémia és a Nemzeti Múzeum tervezőjének eredeti megoldásai helyett a jövőben egy vasbeton homlokzaton létesítendő, felrakott polisztirol hab épületdíszekkel „stilizált” homlokzatot „kell” a **Világörökség részét képező** városrészben helyén elviselni, csupán azért, mert az **építéshatóságok súlyos mulasztásai következtében**, a jogértelmezési, technikai hibákkal tarkított eljárásaik révén a védelmi szint a nullára süllyedt.

Nem lehet megmondani, hogy hogyan fog az új szálloda homlokzata, figyelemmel a hagyományos anyaghasználat és technikák mellőzésére, 5-10-20 vagy akár 50 év múlva, amikor is a polisztirol homlokzati díszek alkalmassági ideje már régen lejárt, és lesz-e pénze vagy hajlandósága a szálloda akkori tulajdonosainak, hogy egy teljes homlokzati újraépítést elvégezzenek.

Ennek közvetlen kihatása az Indítványozóra, hogy az Indítványozó tulajdonában álló [REDAKT] szám alatti szomszédos műemléki épület értéke is csökkent azáltal, hogy a [REDAKT] szám alatti műemléki környezetbe tartozó épület elveszti ezen funkcióját.

Az értékcsökkenés tényét a hivatalos közjegyzői eljárásban kirendelt [REDAKT] építésügyi és ingatlanforgalmi szakértő a [REDAKT] közjegyző 11019/Ú/566/2012/3. sz. kirendelő végzése alapján megtett igazságügyi szakértői véleményében kifejezetten rögzítette. A szakértői véleményt mellékletként fénymásolatban csatoljuk, az eredeti szakértői vélemény a bírósági iratok közt fellelhető.

Ismételten hangsúlyozzuk, hogy – bár minden alkotmányjogi panasz egyedi ügy – az Alkotmánybíróságnak funkciójánál fogva nem lehet közömbös az a tény, hogy jelenleg általában is a belváros, mint **világörökség építészeti értékeinek tékozlása** folyik.

A fenti megoldás a **Velencei Karta** rendelkezéseit is súlyosan sérti, de az újabb műemlékvédelmi megközelítések szakmai alapvetéseivel is ellentétes.

A Velencei Karta a műemlékvédelemmel foglalkozó építészek és mérnökök Velencében, 1964. május 25 és 31 között megtartott második nemzetközi kongresszusán elfogadott, a műemlékek megóvásával és a történelmi környezet helyes fenntartásával kapcsolatos 13 határozat gyűjteménye.

A Velencei karta rendelkezéseinek értelmében került sor az **ICOMOS (International Council on Monuments and Sites, magyarul „Műemlékek és Műemléki Helyszínek Nemzetközi Bizottsága”)** létrehozására az egész világon megtalálható kulturális örökségi helyszínek

megőrzésére és védelmére, amely alapokmánya szerint az UNESCO tanácsadója a világörökségi helyszínek védelmével kapcsolatban.

A Velencei Charta szakmai filozófiája képezi a magyar műemlékvédelmi szabályozás alapját is, és éppen ennek, illetőleg az előzményét képező Athéni Chartának volt köszönhető, hogy az Indítványozó által lakott ingatlan **1958 óta védett műemlék, amelynek területi védettségét „volt hívatott” biztosítani az azóta teljesen [REDAKT] szám alatti épület, illetve annak utcai homlokzata.**

A Karta 6. pontja eleve tiltja az olyan jellegű, az épületek környezetének, tömegének megváltoztatását eredményező építészeti átalakításokat, amelyeket a jelen ügyben támadott bírósági határozat közigazgatási előzményét jelentő építési engedély határozatok tettek lehetővé, amelyek ráadásul a tételes magyar jogot is sértették.

„A műemlékek védelme kiterjed az arányainak megfelelő környezet védelmére is. Ha a hagyományos környezet megmaradt, azt meg kell őrizni. Minden olyan új építkezést, bontást vagy átalakítást kerülni kell, ami megváltoztathatja a környezet tömegeinek és színeinek viszonyait.”

Az eredeti állapot, az eredeti épülettömeg megóvása még a modernizálás részeként is védelem alá esik.

Az utóbbi időszakban a Velencei karta mellett más irányzatok, szakmai megközelítések is megjelentek a műemlékvédelem területén, amelyek a Velencei Karta irányzatának műemléki épületek helyreállítását tiltó túlságosan merevnek tartott megközelítése ellen emeltek szót. Ennek egyik eklatáns példája az, ahogyan a német állam újjáépítette a második világháború súlyos pusztításai során szinte a földig rombolt drezdai Frauenkirche épületét.

Megjegyezzük, hogy a [REDAKT] szám alatt történtek ennek a modern irányzatnak is teljességgel ellentmondanak. Ugyanis a drezdai Frauenkirche esetében alapvető követelmény volt, hogy az 1994. és 2005. között zajlott újjáépítés során is a XVIII. századi hagyományos kőműves technológiákat alkalmazták, egy számítógépes háromdimenziós alakfelismerő program segítségével a romok között 8000 eredeti követ azonosítottak és építettek be a fényképek alapján meghatározott eredeti helyre, és a hiányzó köveket is kézi erővel termelték ki az e célból ismételt megnyitott XVII. századi kőbányából.

Ezzel szemben a [REDAKT] tekintetében mindenhol vasbeton szerkezetekkel és más modern, műanyag bázisú anyagokkal zajlik az átalakítás.

A ténybeli alapok körében utalunk arra, hogy a [REDAKT] épület közvetlenül határos a [REDAKT] számú műemléki épülettel, amelynek az indítványozó is tulajdonostársa. A [REDAKT] sz. épületet a 22509/1958 ÉM és 120344/1958 MM miniszteri döntésekkel nyilvánították műemlékké, a műemléki védelem be is van jegyezve a [REDAKT] épület tulajdoni lapjára. Emellett a „műemléki környezet” mint jogi tény pedig a perrel érintett [REDAKT] ház tulajdoni lapjára került bejegyzésre a 258406/1/2000 sz. határozat alapján.

A fenti szabályokat súlyosan sérti az utcai homlokzatot elcsúfító a műemléki környezeti hatást zavaró, az épületek tömegére is közvetlen kihatással lévő emeletráépítések engedélyezése, s az helyzet, hogy az indítványozó – mivel ügyféli jogaitól a téves bírói döntés alaptörvény-ellenesen megfosztotta – ez ellen, mint a szomszédos műemléki épület tulajdonosa másik semmilyen módon nem léphet fel.

B) Az Alaptörvény XIII. cikke

(Kiegészítés a Alapindítványhoz képest, kapcsolódóan az A) pontban foglaltakhoz.)

1. E körben, közvetlenül a fentebb kifejtettekhez kapcsolódóan **indítványunkat kiegészítjük az Alaptörvény XIII. cikkének, a tulajdonhoz való jognak a sérelmére való hivatkozással is.**

Kiemeljük, hogy 2012 szeptemberében, amikor is Indítványozó megvásárolta lakását, nemigen volt Budapest területén olyan utca, amely épületei szélesebb körű vagy szigorúbb jogi védelmet élveztek volna, mint a [REDAKTOR] utca esetében.

A hatályos jogszabályok szerint a **terület egésze műemléki jelentőségű**, kerületi **utcaképi védelem alatt áll**, és a **világörökségi zóna részét** képezi. Az Indítványozó résztulajdonában álló Hercegprímás utca 3. szám alatti ingatlan ezen felül egyedi műemléki védelem alatt is állt, és a támadott jogellenesen kiadott építési engedélyek alapján szabálytalanul átalakított, később lebontott [REDAKTOR] [REDAKTOR] [REDAKTOR] számú ház pedig a szomszédos 3-as számú ház műemléki értékeit védő műemléki környezetként élvezett egyedi védeltséget.

A tárgyi ingatlanok tehát többszörös jogi védelem alatt álltak, amelynél komolyabb jogi védelem a kulturális örökség védelme tekintetében nemigen létezik.

2. Az indítványozót az ingatlan-vásárlásakor éppen az motiválta, hogy a fenti jogi védelem garantálja számára, hogy itt jelentős – a környezethez nem illő – környezeti módosítás a jövőben sem történhet. Ezért, a **jelentős felár** ellenére is, pontosan az épített környezet műemléki státusa miatt magasan a budapesti belváros átlagos négyzetméterárait meghaladó ellenérték fejében szerzett tulajdont.

Ekkor még szó sem volt arról, hogy a szomszédos épület műemléki jellege megsemmisül, s ezzel a megvásárolt ingatlan is veszít az értékéből. Mivel az ingatlan-nyilvántartásban be volt jegyezve [REDAKTOR] ingatlan egyedi illetve területi műemléki védelme, a jelenlegi változásokra nem is számíthatott. Így fel sem merülhetett, hogy ott a városképet, az utca stílusát, és a saját ingatlanát közvetlenül érintő építési sajátosságok megváltoznak. Indítványtevő, az általa szakértő segítségével eszközölt későbbi iratbetekintést megelőzően joggal bízhatott abban, hogy az illetékes építési hatóságok által kiadott építési engedélyek, amely alapján a [REDAKTOR] [REDAKTOR] szálloda tulajdonosa építkezik megfelel a jogszabályoknak, és a műemlékvédelem általános elveinek.

3. Az indítványozót ebben **semmilyen önhiba** nem terheli. Az alapindítványunkban kifejtettük, hogy az indítványozó miként került a **jogutódlás** állapotába, mint ahogyan azt, is, hogy ezt a státust az építéshatóság, a kormányhivatal, valamint a bíróság miként vitatja el tőle.

Korábbi indítványunknak ezt a részét is fenntartjuk, **külön hangsúlyozva, hogy a bíróság – az ott kifejtettek szerint – miként hagyta figyelmen kívül nem csupán a jogszabályok tartalmát, hanem a Kúria ítélezési gyakorlatát is.** Ez természetesen nem csupán a XIII. cikk szerinti tulajdonvédelmet, hanem a B) cikk (1) bekezdése által védett jogbiztonság követelményét is sérti.

A bíróság tévesen, és a Legfelsőbb Bíróság irányadó döntését is figyelmen hagyva a támadott határozatban – egyszerűen elzárta az indítványozót az ügyféli jogok gyakorlásától, tévesen állapította meg, hogy korábban jogerős döntést hozott.

Ebben a helyzetben az indítványozónak **közvetlen és közvetett anyagi kárai keletkeztek, mint azt a korábban hivatkozott szakértői vélemény is rögzítette.**

4. Tekintve, hogy a támadott bírósági döntéssel az indítványozó kirekesztődött az eljárásból, a vonatkozó, mindenképpen várható, csupán a végkimenetel káros módjának **mértéke** tekintetében jelenleg nem pontosan felmérhető kárhelyzetnek van kitéve. Saját helyzetének, tényleges kárainak objektív felmérésétől a bírói döntés elzárta, mivel módja sincs az építés alatt álló ingatlan státusából és –még ki tudja hányszor módosítandó építési engedélyeiből – következő károkat felmérni.

Nem lehet ma még megállapítani, hogy az építkezés során a pince kimélyítése során kitermelt föld és nagy mennyiségű talajvíz milyen állékonysági károkat okozhat hosszabb távon az Indítványozó Tulajdonát képező ingatlan tekintetében, figyelemmel arra is, hogy a [REDAKTOR] számú ház még sértetlen utcai homlokzatát éppen egy „életveszélyes” nyilvánító közigazgatási határozat alapján bontotta le az építető. Ezen határozat ellen, mind Indítványtevő mind más szomszédok fellebbezést és bírósági felülvizsgálat iránti kérelmeket nyújtottak be, amely eljárások jelenleg is folyamatban vannak.

Tudjuk, hogy alkotmányjogi panasz esetében az indítványozó csak a saját érdekében léphet fel, de az alkotmányossági összefüggések körében azt értékelni kell, hogy a korábbi beadványunkban jelzett szabálytalan kézbesítések folytán sem az indítványozó jogelődjének, sem a [REDAKTOR] szám alatti ingatlan más tulajdonosainak és használóinak nem is volt módja fellépni azon építkezés ellen, amely ingatlanuk értékét és fizikai állapot egyaránt érinti. Tekintve, hogy a mondottak szerint az utcai homlokzat lebontására végül egy „életveszély” miatt kiadott hatósági kötelezés miatt került sor, maga az életveszély és ennek alapján a hatóság „előírta” az átépítés alatt álló ingatlan teljes utcai homlokzatának elbontását (gyakorlatilag „eldőzerolását”) az ezt megállapító hatóságnak már az Indítványozó ingatlanát érintően is rég intézkednie kellett volna, meghatározva a veszélyzóna határát és megtevé a szükséges veszélytelenítési intézkedéseket.

5. Alkotmányjogi panaszról lévén szó, tulajdoni – konkrét – sérelmünk körében itt is megismételjük azt a perbeli hivatkozásunkat, hogy a Belváros-Lipótváros Kerületi Városrendezési és Építési Szabályzatáról és Szabályozási Tervéről szóló 33/2008. (XII. 05.) sz. önkormányzati rendelet 47 §- szerint a megengedett legnagyobb beépíthetőség terepszint alatt 100%, a felett 80%. Ugyanezen rendelet 44 § (1) bekezdés szerint a földszinti beépítési mérték bizonyos esetekben elérheti a 100%-ot. Ugyanakkor az építés alatt álló [REDAKTOR] szám alatti ingatlan esetében a földszint és a pinceszint esetében az engedélyezett műszaki jelenleg már tartalom meghaladja a maximumként meghatározott 100%-ot. Ez úgy lehetséges, hogy a szomszédos épülettel közös tűzfalhoz csatlakozó épület túlnyúlik a jogi telekhatáron, átlóg a [REDAKTOR] társasház területére.

Említést érdemel, hogy a két épületnek közös tűzfala van. A XIX század utolsó harmadában ugyanis a hatóságok „költségcsökkentési” okokból szemet hunytak ezen gyakorlat felett. Ma azonban minden szomszédos épületnek önálló tartószerkezetet kell létesíteni.

A támadott bírósági határozat alapját képező építési engedélyek alapján szükségessé vált a közös tűzfal részleges visszabontása is. Ugyanakkor az építési hatóság az építési engedélyek kiadása során egyáltalán nem szerezte be a szomszédos Hercegprimás utca 3. szám alatti tulajdonosok hozzájáruló nyilatkozatát. Így a tűzfal részleges elbontását az építető a közös tulajdonba tartozó tűzfal tekintetében tulajdonosi hozzájárulás nélkül végezte, ami a tulajdonjog sérelmét jelenti.

Ezt a sérelmet a támadott határozat folytán viszont érvényesíteni az indítványozó nem tudja, mert a támadott határozat ügyféli jogaitól fosztotta meg Indítványtevőt, és így nem került sor kereseti kérelmének (bírósági felülvizsgálat iránti kérelmének) érdemi elbírálására.

6. Összegezve: Az Alkotmány tulajdonvédelemre vonatkozó rendelkezései és az Alaptörvény tulajdonvédelmi klauzulája között megközelítésbeli különbség nincs. Ezért az P) cikk vonatkozásában kifejtett alapon kérjük, hogy az Alkotmánybíróság a korábbi döntésekből vegye figyelembe azokat a döntéseket, amelyek a tulajdonvédelem **közérdekűségére** vonatkoznak.

A korábbi döntések e tekintetben nem a szükségesség-arányosság tesztjét alkalmazták elsődlegesen, hanem a **közérdekvédelmi tesztet**. Ennek lényege – amely jelen ügyben is irányadó – hogy a tulajdonjog korlátozásának csak közérdekből van helye, és kizárt ennek a felfogásnak a megfordítása.

Azaz senki magánérdeke nem lehet elsődleges mások magánérdekével szemben, ám mindenki magánérdekével szemben elsődleges a közérdek. Az állam a jogszerűtlen tulajdonosi magatartást nem részesíti védelemben, s emiatt jogszerű a súlyos szankció alkalmazása is. (Pl. 7/1991. (II. 28.) AB határozat, 64/1993. (XII. 22.) AB határozat, 498/D/2000. AB határozat.)

Közérdek hiányában nem lehet alkotmányosan korlátozást alkalmazni (Pl. 4/2004. (II. 20.) AB határozat.) A megszerzett tulajdon alkotmányos védelem alatt áll, a tulajdonjog és mellékjogosultsága minden vetületében (pl.: 159/B/2003. AB határozat), a közérdek fennállásának valóságos (és nem absztrakt) voltát pedig minden esetben konkrétan vizsgálni kell (pl. 42/2006. (X. 5.) AB határozat).

Az is kimondatott továbbá, hogy a tulajdon részjogosítványai, így a zavartalan használathoz és biztonságos élvezethez való jog a tulajdon gyakorlásának része (pl. 1405/B/1997. AB határozat, 17/1992. (III. 30.) AB határozat).

Konkrétan kiemeljük a 294/B/2001. AB határozat azon – az építésüggyel kapcsolatos megállapítását, hogy a tulajdonjogból nem következik az „építés joga”, de pláne nem annak bármilyen – a közérdeket és mások jogos érdekét sértő – gyakorlása.

Jelen esetben az Indítványozó éppen az által szenvedett sérelmet, hogy a közérdekvédelmi korlátozások nem érvényesültek a szomszéd építkezés tekintetében, - noha pontosan ebben bízva szerzett tulajdont adott területen. Ellenben egy jogi személy gyakorlatilag feltartóztathatatlanul gyakorolta ezzel ellentétesen, és konkrétan az indítványozó helyzetét hátrányosan érintő módon a tulajdonjogát. Ugyanakkor az indítványozó a tisztességes eljárás sérelmét jelentő módon (ld. lentebb) nem kapott jogvédelmet.

C) Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, XXIV. Cikke és XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdése valamint R) Cikke (az eredeti indítvány szerint)

1. Az Indítványozó hivatkozik az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény jogbiztonság elvét deklaráló rendelkezésre vonatkozó azon álláspontjára, hogy a jogbiztonsághoz való jog nem alapjog. Ezt a gyakorlatot az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépését követően is fenntartotta (3268/2012. (X. 4.) AB végzés).

Ugyanakkor a tisztességes eljáráshoz és tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot az Alaptörvény rögzíti, s ezek tartalma az Alkotmánybíróság jelenlegi gyakorlatában nem tér el a korábbi gyakorlattól, sőt – a **6/2013. (III. 1.) AB határozat** tartalmát figyelembe véve ez, némiképp megerősödött.

Ennek keretében viszont az Alkotmánybíróság – a tisztességesség körében – értékeli a jogbiztonság sérelmét is, mert a törvények rendelkezési alkalmazásában alappal bízó érintett, a hatóságok és a bíróság mulasztása vagy téves jogértelmezése miatt sem kerülhet abba a helyzetbe, hogy eljárási jogai gyakorlásában sérelmet szenvedjen. Ez ugyanis a kiszámítható jogalkalmazás követelményét sérti.

Jelen esetben az indítványozó és jogelődei törvénysértéssel –a kézbesítési szabályok megszegése miatt- nem jutottak korábban a támadott építési határozatok birtokába, sem a határozat meghozatalára, tartalmára vonatkozó információkhoz. **Ugyanakkor a korábbi beadványban felhívott jogszabályi rendelkezések szerint építéshatósági ügyekben az általános felhatalmazással rendelkező közös képviselőnek -az épület tömegének változásával járó építkezés esetén- a határozatok jogszerűen nem kézbesíthetők.** (Ld. felhívott Legfelsőbb Bírósági döntés.) Ennek oka éppen az, hogy a ilyen horderejű kérdésekben a tulajdonosokat nem lehet elzárni a közvetlen joggyakorlástól, a tulajdonjog közvetlen védelmétől.

Az, hogy a támadott építési engedélyek az épület tömegének változásával jártak, az építésügyi szakkérdés, amely kérdés tekintetében a közjegyző által kirendelt Dr. Márkus Gábor építésügyi igazságügyi szakértő szakvéleményében egyértelműen nyilatkozott.

Ugyanakkor a támadott bíróság határozat indoklásában a bíróság ezzel az előzetes ténybeli kérdéssel egyáltalán nem foglalkozott, nem adta semmilyen okát, hogy a szakértői véleményben foglaltakat miért mellőzte, holott a Pp. 183/A § figyelemmel a perben felmerülő szakkérdésben a közjegyzői nemperes eljárások szerinti törvény alapján eljáró szakértő szakvéleménye ugyanolyan bizonyítási eszköznek minősül, mintha a szakvéleményt a perben kirendelt szakértő terjesztette volna elő.

2. A panaszolt ügyben a korábbi beadványban foglaltak szerint a jogszabályok megszegésével, - a korábbi beadványban kimutatottak szerint – azok figyelmen kívül hagyásával a hatóságok (első fokú közigazgatási hatóság, kormányhivatal) gyakorlatilag **nem tették lehetővé az indítványozó eljárási jogainak gyakorlását**. Egyszerűen elmulasztották a vonatkozó, a panaszos érdekeit közvetlenül érintő határozatok közlését, mind az indítványozó, mind a jogelőd esetében. Ez egyet jelent azzal, hogy az érdekeit sértő döntést előle elhallgatták. Amikor a másodfokú építési hatóság felismerte, hogy a Legfelsőbb Bíróság korábbi elvi jellegű döntése folytán, a szabályszerű kézbesítés többszörös elmaradása miatt nem hivatkozhat a döntés jogerőképeségére, a jogutódlás félremagyarázásával elzárta az indítványozót alapjoga védelmétől, tulajdonának megóvásától.

3. Az Alkotmánybíróság a – IV Alaptörvény-módosítással nem érintett – 3068/2013. (III. 14.) AB határozatában és 7/2013. (III. 1.) AB határozatában a jogállamiság, jogbiztonság, tisztességes eljárás körében fenntartotta korábbi határozatainak releváns lényegét. A 3068/2013. (III. 14.) szerint:

„Az Alkotmánybíróság már a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában megállapította – és ma is irányadónak tekinti –, hogy a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.”

„A jogbiztonság az állam – és elsősorban a jogalkotó – kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára.” (ABH 1992, 59, 65.).

„A jogbiztonság megköveteli, hogy 'a jogszabály szövege értelmes és világos, a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat hordozzon.” [26/1992. (IV. 30.) AB határozat].

Az 1160/B/1992. AB határozatában az Alkotmánybíróság arra mutatott rá, hogy

„...a jogalkalmazás általános és elvont módon megfogalmazott jogi normák konkrét, egyedi esetekre való vonatkoztatása. Ennek során minden jogszabály értelmezésre szorul még akkor is, ha annak problémamegoldó, alkotó jellege elmosódott, az értelmezési művelet más korábbi jogszabályértelmezésekre támaszkodva rutinná vált. [...]”

A 7/2013. (III. 1.) AB határozatában a **kontinuitást** az alábbiak szerint erősítette meg:

„Az eljárás tisztességének alkotmányos követelményrendszerét a 2011. december 31-éig hatályban volt Alkotmány 57. § (1) bekezdése úgy fogalmazta meg, hogy 'a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.' A tisztességes eljárás alkotmányos előírásának lényeges tartalmát tekintve 2012. január elsején hatályba lépett Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a korábban hatályban volt Alkotmány 57. § (1) bekezdésével azonosan rendelkezik, amikor kimondja, hogy 'mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.'”

A 22/2012. (V. 11.) AB határozat úgy fogalmaz, hogy az „Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges. [...] Az egyes intézményekről, alapelvekről és rendelkezésekről kialakított értelmezése a határozataiban található meg. Az Alkotmánybíróságnak azokra az alapértékekre, emberi jogokra és szabadságokra, továbbá alkotmányos intézményekre vonatkozó megállapításai, amelyek az Alaptörvényben nem változtak meg alapvetően, érvényesek maradnak.” (Indokolás [40]–[41]) Az Alkotmánybíróság mindezek alapján az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály értelmezésekor irányadónak tekinti a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírói gyakorlatot. Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh.) foglalta össze. Az Abh.-ban megfogalmazott megállapításokat az Alkotmánybíróság utóbb több döntésében [5/1999. (III. 31.) AB határozat, ABH 1999, 75.; 14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 108.; 15/2002. (III. 29.) AB határozat, ABH 2002, 116, 118–120.; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 211.] is megerősítette és gyakorlattá formálta. Az Abh.-ban kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. (ABH 1998, 91, 98–99.)

Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételenek formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárásjogi garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. **A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is.** A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárásjogi szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül [legutóbb megerősítve: 8/2011. (II. 18.) AB határozat, ABH 2011, 49, 80–81.]. Az Alkotmánybíróság ezt a követelményt első ízben a 39/1997. (VII. 1.) AB határozatában, a közigazgatási határozatok törvényességének ellenőrzésével összefüggésben úgy fogalmazta meg, hogy „[a] közigazgatási határozatok törvényessége bírói ellenőrzésének szabályozásánál alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a perbe vitt jogokat és kötelezettségeket az Alkotmány 57. § (1) bekezdésben meghatározott feltételeknek megfelelően érdemben elbírálhassa. A közigazgatási döntési jogkört meghatározó szabálynak megfelelő szempontot vagy mércét kell tartalmaznia, amely alapján a döntés jogszerűségét a bíróság felülvizsgálhatja.” (...) A közigazgatási határozatok törvényességének bírói ellenőrzése tehát alkotmányosan nem korlátozódhat a formális jogszerűség vizsgálatára. A közigazgatási perben a bíróság nincs a közigazgatási határozatban megállapított tényálláshoz kötve, és a jogszerűség szempontjából felülbíráhatja a közigazgatási szerv mérlegelését is. Az így felfogott érdemi elbírálással nem áll ellentétben, hogy a bíróság a határozatot hozó hatóságot új eljárásra utasítja. Azok a jogszabályok, amelyek kizárják vagy korlátozzák azt, hogy a bíróság a közigazgatási határozatot felülvizsgálva a fentiek szerint érdemben elbírálja a jogvitát, ellentétesek az Alkotmány 57. § (1) bekezdésével. Ebből az okból nem csupán az a jogszabály lehet alkotmányellenes, amely kifejezetten kizárja a jogkérdésen túlmenő bírói felülvizsgálatot, vagy annak a közigazgatási mérlegeléssel szemben olyan kevés teret hagy, hogy az ügy megfelelő alkotmányos garanciák közötti érdemi „elbírálásáról” nem beszélhetünk, hanem az olyan jogszabály is, amely az igazgatásnak korlátlan mérlegelési jogot adván semmilyen jogszerűségi mércét nem tartalmaz a bírói döntés számára sem. (ABH 1997, 263, 272.)”

4. Jelen ügyben – a korábbi indítványban kifejtettek szerint – a bíróság nem követte azokat a Legfelsőbb Bíróság elvi jelentőségű döntéseiben is lefektetett követelményeket, amelyek az ügy, azaz **a személyesen érintett** indítványozó keresetének érdemi vizsgálatát lehetővé tették volna.

Itt tehát nem arról van szó, hogy a bíróság mérlegelt volna egy helyzetet, s hozott volna a bizonyítás eredményének megfelelő döntést, hanem arról, hogy elhárította a döntéshozatalt egy téves – eljárásjogi értelmezés – alapján.

Ezzel a támadott határozatban a bíróság megsértette az Alaptörvény R) cikkét is, mivel nem tartotta be a jogszabályok kötelező rendelkezéseiben foglaltakat. Itt van annak jelentősége, hogy a bíróságnak a kérelmeket, illetve a hatósági döntéseket – azok felülbírálatakor – **tartalmuknak** megfelelően kell elbírálni. E helyett a támadott döntésben, szemben a Legfelsőbb Bíróság végzés-ítélet vonatkozásában hozott elvi álláspontjával, és a szintúgy beidézett jogszabályi tartalommal, - okfejtés nélkül eltoltotta az indítványozót attól a lehetőségtől, hogy ügyfélként perben keljen jogai védelmére. **A bíróság lényegében nem végezte a feladatát, mert merőben formai alapon viszonyult a közigazgatási döntéshez. Ennek folytán el sem jutott az anyagi jogi jogszabálysértés értékeléséig, s fel sem vett semmilyen – az ügy érdemi eldöntésére alkalmas – bizonyítást.**

5. A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette azt is, hogy az Alkotmánybíróság az új, alaptörvényi szintű feladatának, a bírói döntések Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatakor az Alaptörvényben megfogalmazott tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerének elemeit alkotmányos mérceként veszi figyelembe.

„Az Alkotmánybíróság mindezekből arra következtetésre jutott, hogy annak alkotmányos igénye, hogy a közigazgatási határozatok bírói ellenőrzése során a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálást nyerjenek nemcsak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthető.”

A közigazgatási határozatok felülvizsgálata kapcsán – álláspontunk szerint – irányadóak az Alkotmánybíróság azon korábbi döntései, amelyek éppen a tisztességes eljárással összefüggésben – most már az Alaptörvény R) cikke alapján is – a bírói felülvizsgálat garanciális jegyeit hangsúlyozzák.

A 2218/B/1991. AB határozat kimondta, hogy a közigazgatási határozatok felülvizsgálata kapcsán a bíróság **törvényességi szempontból** köteles ellenőrizni a megelőző eljárás egészét.

A 2/2000 (II. 25.) AB határozatban a testület kifejtette, hogy a közigazgatási ügyekben a jogorvoslati lehetőségek kimerítéséhez kapcsolódó anyagi jogerő nem elegendő, a jogbiztonság más, a többi eljárástól különböző eljárási garanciák kiépítését is igényli.

A közigazgatás működésének rendeltetéséből következően, amennyiben ugyanis a közigazgatási határozat törvénysértő, akkor nem pusztán az ügyfél, hanem a jog által védett közérdek és mások érdekei is sérülnek. (Érdekes, hogy példaként éppen a környezetvédelmi szabályok figyelmen hagyásával megadott építési engedélyeket említette az Alkotmánybíróság.) **A közigazgatási ügyekben az anyagi jogerő csak akkor állhat be, ha az ügyfél a bírói felülvizsgálat lehetőségét is kimerítette.**

Ez utóbbihoz kapcsolódóan rámutatunk, hogy **a törvényességi szempontú felülvizsgálat éppen ezért nem igazodhat a közigazgatási határozat téves jogalkalmazásához** akkor sem, ha – mint jelen ügyben – ezzel ügyféli jogaitól/ ügyféli minőségétől fosztja meg a panaszt, vagy más formai okból be sem fogadja a jogorvoslati kérelmét. A törvényességi szempontok érvényesítése – a bírói felülvizsgálat értelme – éppen azt jelenti, hogy a bíróságot az ilyen téves döntések **az eljárási szempontú felülvizsgálatkor nem kötik, nem kötheti, mert ez esetben a hatékony jogorvoslat követelményét nem tudná érvényesíteni.**

6. Összefoglalóan: A tisztességes eljárás követelményével a legélesebben szembemegy, ha igazodva a közigazgatási határozat formai hibájához a bíróság érdemben nem is bírálja felül a döntést, s így eleve ellehetetleníti az érintett alapjogait is érintő helyzetek és verdiktek érdemi felülbírálatát. Ez jelenleg olyan sérelmet okoz az indítványozónak, amelynek révén folyamatosan a tulajdoni sérelmek érik és az épített környezet kulturális, a nemzeti és a világörökség élvezetével együttjáró jogai is – pénzben kifejezhető és ki nem fejezhető módon egyaránt – sérülnek.

7. Az indítványozónak semmilyen eszköz nem áll rendelkezésére, hogy ezen a helyzeten változtasson. A bíróság formai döntésével szemben – noha nyilvánvalóan szembemegy a jogszabállyal – semmiféle érdemi jogorvoslati joga nincs, ámátor ezt az Alaptörvény biztosítja számára. Valójában nem áll módjában érdemi döntést, a helyzete rendezésére szolgáló tartalmi felülvizsgálatot kikényszeríteni a közigazgatási hatóság – ugyancsak nem érdemi, hanem technikai döntésével szemben.

IV.

A kérelem pontosítása

1. A kifejtett alkotmányos összefüggésekre tekintettel az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII törvény (Abtv.) 52. § (1) és (1b) bekezdésében foglaltak szerinti határozott kérelemként ismételt indítványozzuk, hogy az Alkotmánybíróság 27 és 29. §-a alapján állapítsa meg a támadott bírói döntés: a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15. KpK. 45370/2013/13/5. számú végzése alaptörvénnyel való összhangjának hiányát, és alkalmazza ennek törvényes következményeit.

Kérjük, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság mondja ki, hogy a döntés alaptörvény-ellenes, mert sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait és ezért azt semmisítse meg.

2. Ugyancsak indítványozzuk, az Alkotmánybíróság az Abtv. 28. (1) bekezdése alapján a támadott döntéssel együtt végezze el a sérelmes helyzet előidézését lehetővé tevő:

(a) a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény („Knp Tv.”) 3 § (2) bekezdésének,

(b) a Knp Tv. 3 § (5) bekezdés utolsó mondatának,

(c) valamint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 71. § (1) bekezdésének

alkotmányossági felülvizsgálatát. Állapítsa meg, hogy a támadott rendelkezések alkotmányellenesek és ezért azokat semmisítse meg.

E körben a korábbiakban kifejtett érveink mellett utalunk arra, hogy a közigazgatási eljárásban a nemperes eljárás szabályainak indokolatlan túldimenzionálása gyakorlatilag nem teszi lehetővé a tisztességes eljárás biztosítását, mivel a bíróságokat vagy elzárja a bizonyítás megfelelő felvételétől, vagy kiszámíthatatlanul, a jogbiztonságot sértő módon túlságosan tág mérlegelési lehetőséget biztosít a felek személyes meghallgatásának, az eljárásban való személyes részvételének mellőzésére.

3. A 22/2012. (V. 11.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kimondta, hogy.

„Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az alkotmányjogi panasz jogorvoslat. [...] Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) és d) pontja szerinti alkotmányjogi panasz jogintézményének egyaránt elsődleges célja ugyanis az egyéni, szubjektív jogvédelem: a ténylegesen jogsérelmet okozó alaptörvény-ellenes jogszabály, illetve alaptörvény-ellenes bírói döntés által okozott jogsérelem

orvosolása. *Ehhez kapcsolódik a jogszabály felülvizsgálatára irányuló alkotmányjogi panaszok esetén másodlagos célként a későbbiekben előforduló hasonló jogsértések megelőzése és ennek révén egyben az alkotmányos jogrend objektív védelme*” {3367/2012. (XII. 15.) AB végzés, Indokolás [11], [13]}. Az Alkotmánybíróság a hatáskörére vonatkozó szabályokat saját alkotmányos jogállásával és az adott hatáskör rendeltetésével összhangban értelmezi [vö. Alaptörvény R) cikk (3) bekezdés és 28. cikk], ennek megfelelően járt el – az Abtv. 45. § (4) bekezdésében meghatározott mérlegelési jogkörében.”

Indítványunkat e másodlagos körben éppen **azért terjesztettük elő**, mert nem megalapozatlan az indítványozó azon féltelme, hogy a támadott jogszabályi rendelkezések a bírói határozat megsemmisítése esetén sem garantálják a megismételt eljárás tisztességességének érvényesülését.

4. Kérjük, hogy az Alkotmánybíróság **Ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. Határozata** (Ügyrend) **30. § (1) és (4) bekezdése** alapján az Alkotmánybíróság panaszunkat befogadni, és érdemben javunkra szólóan eldönteni szíveskedjék.

IV.

Eljárási kérdések

Korábbi indítványunkat ebben a körben is fenntartva, azt az alábbiakkal egészítjük ki.

1. Az Alkotmánybíróság hatáskörét – a III. pontban kifejtettek szerint – az alkotmányjogi panasz körében az **Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára** figyelemmel, az **Abtv. 27. §-a**, a jogszabályok megsemmisítésére tett indítvány körében az **Abtv. 26. §-ára** is figyelemmel a **28. § (1) bekezdése** alapozza meg.

2. Az **Abtv. 27. §-ban** foglalt feltételek körében bejelentem, hogy a támadott bírói döntés, az **ügyet véglegesen lezáró, jogorvoslattal már nem támadható határozat**. A Knp. tv. 3 § (4) bekezdés utolsó mondata szerint a bíróság végzése ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

A döntés **érdemi**, minthogy önmagában véve – **tévesen** – lezárta az indítványozó perbeli, ügyféli státusára vonatkozó kérdést, amivel lényegében a teljes építési ügyre vonatkozóan kirekesztette az eljárásból. Ezzel ellehetetlenítette, hogy az eljárás során – bármi is történik a jövőben – érdemi jogvédelemhez jusson. A közigazgatási hatósági eljárásban az ügyféli státustól való megfosztás teljesen egyenértékű a tartalmi elutasítással.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a panaszosnak semmilyen más lehetősége nincs érdekei érvényesítésére, márpedig az **alkotmányos jogvédelem keretein kívül** – de pláne téves bírói álláspont alapján – senki nem maradhat.

3. Az **Abtv. 29. §-ában** foglaltakra figyelemmel utalunk arra, hogy alkotmányjogi panaszban foglalt **alapjogsérelem jelentős súlyú**, attól nem csupán a panaszos érdekeinek közvetlen védelme várható. A helyzet a panaszoson kívül **közvetlenül is számos jogalanyt érint**, s nem utolsó sorban a **nemzeti örökség védelme** érdekében való hatékony fellépésnek is része az az eljárás, amelytől a panaszost a bíróság megfosztotta. **A téves bírói határozat nem egyszerűen objektív jogszabálysértő hibában szenved, hanem a panaszos alapvető jogait közvetlenül, jelentősen és végleges hatállyal érinti.**

Ugyane körben a **személyes érintettséget** a már csatolt és jelen ügyben támadott bírói döntéssel igazoljuk.

4. Az **Abtv. 51. § (1) bekezdése** és az **Ügyrend 25. § (5)**, valamint a **27. § (1) bekezdése** alapján a jogosultságot, valamint a jogi képviselőt a korábbi beadványban foglaltak szerint igazoltuk, az eljárásban; a képviselő az **Ügyrend 27. § (6) bekezdése** szerinti eljárást követte.

5. Az **Ügyrend 26. § (2) bekezdése** alapján nyilatkozunk, hogy az ügyben más, jogorvoslati eljárás nincs folyamatban.

6. Az **Abtv. 30. § (1) bekezdésére** utalva nyilatkozunk, hogy a sérelmezett határozatot Indítványtevő jogi képviselője 2013. május 23-án vette kézhez postai kézbesítés útján.

A kézbesítésre vonatkozó tértivevényt, postai igazolást Indítványtevő a postai kézbesítés szabályai szerint nem kap, a kézbesítésre vonatkozó adatok a peres iratok között elfekvő tértivevény alapján állapíthatók meg.

7. Az **Abtv. 52. § (5) bekezdése** alapján kérem adataim zárt kezelését. [

Mellékletként csatoljuk [REDACTED] 2013. június 4-én kelt újabb meghatalmazása, amely tartalmazza szövegszerűen az alkotmánybíróság előtt eljárás lehetőségét eredeti okiratban.

Kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság engedélyezze, hogy a további mellékleteket rövid határidővel csatolhassuk.

Tisztelettel:

[REDACTED]

Indítványtevő

képviseli:

[REDACTED]

Mellékletek:

F/1 [REDACTED] 2013. június 4-én kelt újabb meghatalmazása, amely tartalmazza szövegszerűen az alkotmánybíróság előtt eljárás lehetőségét (eredeti okirat)